

ným; — že přihlášky u patronátního úřadu podané nestačí; — že tedy požadovatelé, neohlásivše svých nároků ve lhůtě zákonem stanovené na příslušném místě, pozbyli požadovacího práva; — může beze všeho změnit usnesení prvního soudu v ten smysl, že nároky požadovatelů na postoupení obročních pozemků do vlastnictví po právu netrvají. Zrušování usnesení prvního soudu bylo dle stavu věci zbytečno.

Čís. 808.

Vrchní zemský soud v Praze není příslušným pro syndikátní žalobu na členy bývalého správního dvoru soudního ve Vídni.

(Rozh. ze dne 14. prosince 1920, R I 1088/20.)

V r c h n í z e m s k ý s o u d v P r a z e zamítl žádost o udělení práva chudých a zřízení zástupce chudých ku provedení syndikátního sporu pro nárok, ježž žadatel zamýšlel uplatňovati proti nejvyššímu správnímu soudu, ježto ustanovení zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. z. o žalobním právu stran proti soudcovským úředníkům z důvodu jich úřední činnosti týká se dle §§ 1 a 4 cit. zák. soudců t ě c h ř á d n ý c h s o u d ů, jež vyjmenovány jsou v § 1 j. n., nikoli též nejvyššího správního soudu, jako nejvyšší stolice povoláné ku vykonávání jurisdikce po rozumu ustanovení § 2 zák. z 2. listopadu 1918, čís. 3 sb. z. a n. Nepřísluší-li právo syndikátní žaloby, nelze pro spor takový udělit ani právo chudých (§§ 65 a 72 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Při svém výslechu dne 6. listopadu 1920 udal žadatel, že cítí se býti poškozena rozhodnutím bývalého c. k. správního dvoru soudního ve Vídni z roku 1917. Otázkou, k níž v první řadě nutno zaujati stanovisko, jest, zda-li vrchní zemský soud v Praze byl by pro zamýšlenou syndikátní žalobu a tudíž i k rozhodování o žadatelovu návrhu vůbec místně příslušným. K této otázce dlužno odpověděti záporně. Dle § 8 zákona ze dne 12. července 1872, čís. 112 ř. z. jest pro žalobu, uplatňující náhradní nárok, příslušným ten sborový soud druhé stolice, v jehož obvodu má své sídlo soud, od něhož anebo od jehož zřízenců porušení práva pochází. Poněvadž pak sídlem bývalého c. k. správního dvoru soudního byla Vídeň (§ 1 zákona ze dne 22. října 1875, čís. 36 ř. z. na rok 1876), nebyl by vrchní zemský soud v Praze pro syndikátní žalobu, již žadatel zamýšlí podati, místně příslušným a navrhovatel se svou žádostí neprávem na tento soud se obrátil. Na tom státoprávním převratem ničeho se nezměnilo. Není ani nejvyšší správní soud v Praze prostým nástupcem a pokračovatelem bývalého c. k. správního dvoru soudního, nýbrž samostatným veřejnoprávním tribunálem z výsostného práva vzkříšeného československého státu, ani není vrchní zemský soud v Praze nástupcem bývalého c. k. vrchního zemského soudu ve Vídni pro právní záležitosti čl. státních občanů, jež tkví v poměrech z doby před převratem a dle doby svého vzniku patřily k posléz uvedenému soudu. Za tohoto stavu věci netřeba pouštěti se do otázky, již si položil soud první stolice.